

delser og tilladelser. Dette skyldes blandt andet, at det ved lovændringen i 1982 ved indførelse af bestemmelsen i § 41, stk. 3, blev præciseret, at tilladelser til særskilte spildevandsudledninger for særligt forurenende virksomheder skal behandles som et integreret led i virksomhedens samlede godkendelse. Der blev ikke dermed ændret ved praksis for udledningstilladelser. Praksis for udledningstilladelse er, at de meddeles for en begrænset periode, når der er tale om udledning af miljøfarlige stoffer, og der træffes løbende beslutning om begrænsninger i overensstemmelse med den teknologiske udvikling. Ved 1. behandlingen af L 80, den 22. januar 1986 oplyste miljøministeren herom.

I tilslutning hertil bemærkes, at det vil være en følge af de EF-direktiver, der skal begrænse udledningen af farlige stoffer – f.eks. cadmium og kviksølv – til vandløb, søer og kystvande, at tilladelser til udledning af sådanne stoffer skal tidsbegrænses til en periode af 4 år, og at udledningerne skal begrænses så langt, det er teknisk muligt. De nødvendige regler herom vil blive gennemført i medfør af § 6, jfr. § 8, stk. 2–4.

Udviklingen på miljøområdet har medført et øget behov for tidsbegrænsede godkendelser.

Miljøministeriet vil derfor i et cirkulære gøre de kommunale myndigheder opmærksom på, at muligheden for at meddele tidsbegrænsede godkendelser fremover fast bør indgå i en godkendelsesbehandling. Det vil i den forbindelse blive anbefalet at godkendelser tidsbegrænses til 4 år, hvor der er tale om meget komplicerede processer eller hvor det kan forudses en hurtig teknologisk udvikling.

Elementerne i dette lovforslag og de i bemærkningerne nævnte administrative regler og ikke mindst den store forøgelse af ressourcerne til miljøtilsynet kan på en god og effektiv måde styrke miljøbeskyttelsen. Det er ikke i øjeblikket godtgjort, at der er behov for mere indgribende skridt, som f.eks. tilsidesættelse af eksisterende godkendelser. Det afgørende i ovenstående er naturligvis, at miljøet ikke må udsættes for en urimelig belastning. Hvor det sker, må der gribes ind. Den gældende lov med dens muligheder for revurdering af gamle virksomheder ved udvidelser og ændringer og med et udbygget tilsyn, rummer tilstrækkelige muligheder for, at dette kan ske.

4. Lovforslagets indhold vedrørende tilsyn.

I tilsynsudvalget blev den gældende opgavefordeling af beføjelserne til at føre tilsyn og til at træffe afgørelser om godkendelser af særligt forurenende virksomheder drøftet, og i betænkningerne

stilles der forslag om at samle godkendelses- og tilsynsbeføjelserne hos samme myndighed. Den gældende ordning indebærer for en mindre, men særdeles betydningsfuld del af de særligt forurenende virksomheder, at amtsrådet er godkendelsesmyndighed og kommunalbestyrelsen tilsynsmyndighed. Det var udvalgets opfattelse, at en ændring af disse kompetenceregler, således at behandlingen af godkendelser og tilsyn påhviler samme myndighed, dvs. enten kommunalbestyrelsen eller amtsrådet, vil medføre, at tilsynet bliver mere effektivt. På denne baggrund indeholder lovforslaget bestemmelser om, at godkendelsesmyndigheden fremover tillige skal være tilsynsmyndighed.

Tilsynsudvalget foreslog endvidere, at virksomhedernes medspil i tilsynsarbejdet øges ved en forbedring af virksomhedernes egenkontrol. For godkendte virksomheder fandt udvalget, at der var behov for at ændre og supplere godkendelser og tilladelser med vilkår om egenkontrol med henblik på at sikre muligheden for et mere effektivt tilsyn med forureningen fra tilsynsmyndighedens side. Lovforslaget indeholder i overensstemmelse med udvalgets forslag bestemmelse om, at tilsynsmyndigheden kan revidere vilkårene for virksomheders godkendelse eller tilladelse med henblik på at forbedre virksomhedernes egenkontrol eller med henblik på at opnå et mere hensigtsmæssigt tilsyn. Et af midlerne til at opnå dette er bl.a. mere præcist formulerede vilkår om egenkontrol.

For virksomheder uden godkendelse var det udvalgets opfattelse, at tilsynsmyndighedens viden om sådanne virksomheder bør forbedres, idet tilsynsmyndighedens viden om virksomhederne er en afgørende forudsætning for at kunne foretage en prioritering af tilsynsindsatsen, således at den medfører en optimal miljømæssig effekt. Loven indeholder hjemmel til administrativt at iværksætte en anmeldelsesordning for ikke godkendte virksomheder omfattet af lovens godkendelsesordning. Udvalget fandt, at denne hjemmel nu burde udnyttes, og samtidig foreslog udvalget, at der tilvejebringes hjemmel for en tilsvarende ordning gældende for virksomheder, som ikke er omfattet af godkendelsesordningen. Lovforslaget indeholder på denne baggrund en bestemmelse, som giver miljøministeren mulighed for at fastsætte regler om anmeldelse af virksomheder.

5. Hørte myndigheder og organisationer.

Det foreliggende lovforslag har været genstand for høring af og i et vist omfang forhandling med: